

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 330/2016
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Т., због кривичног дела примања мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Б.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 2К бр.144/14 од 20.07.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр.939/15 од 02.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 06. априла 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Т. – адвоката Б.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 2К бр.144/14 од 20.07.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр.939/15 од 02.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 2К бр.144/14 од 20.07.2015. године, окривљени З.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ, за које дело је применом одредаба члана 56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године. У ову казну окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 05.10.2010. године до 20.10.2010. године.

Истом пресудом, од окривљеног је на основу члана 367. став 7. КЗ одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 150 евра, што у динарској противвредности износи 15.915,00 динара.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 15.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр.939/15 од 02.12.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу,

окривљеног З.Т. и његових бранилаца – адвоката Д.Ћ., Б.Б. и С.Р., а пресуда Вишег суда у Нишу 2К бр.144/14 од 20.07.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног З.Т. – адвокат Б.Б., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи правноснажну пресуду тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности или да је укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, али другом већу, уз истовремени захтев да окривљени и бранилац буду позвани на седницу већа у складу да чланом 488. став 2. ЗКП, те да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одложи издржавање казне по правноснажној пресуди до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом браниоца окривљеног З.Т. указује да је правноснажна пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те да се заснива на доказу на коме се не може заснивати, и то на потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног од 05.10.2010. године, те на исказу сведока Д.Ј.

У вези са потврдом о привремено одузетим предметима од окривљеног КУ 2357/10 од 05.10.2010. године, бранилац наводи да је прибављена на незаконит начин, обзиром да није било наредбе суда о претресу лица, како је то предвиђено одредбом члана 78. став 1. ЗКП који се примењивао у време предузимања ове радње, нити су овлашћена службена лица поступила у складу са ставом 2. истог члана, јер окривљеног нису поучили да може да ангажује адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресу, нити су претресу учествовала два пунолетна грађанина, при чему о извршеном претресу није сачињен ни записник у складу са ставом 8 истог члана ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног по оцени овога суда, нису основани, из следећих разлога:

Према одредби члана 225. став 1. ЗКП, који се примењивао у време сачињавања потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног (05.10.2010. године), ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело које се гони по службеној дужности – органи унутрашњих послова дужни су да

предузму потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, те да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ. Према одредби члана 238. став 1. истог ЗКП, органи унутрашњих послова могу и пре покретања истраге привремено одузети предмете по одредбама члана 82. ЗКП, ако постоји опасност од одлагања и претрести стан и лица под условима предвиђеним у члану 81. ЗКП.

Одредбом члана 81. став 4. истог ЗКП прописано је да овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу без наредбе о претресању и без присуства сведока спровести претресање лица, поред осталог, ако постоји сумња да ће одбацили, сакрити или уништити предмете које треба од њега одузети као доказ у кривичном поступку, а одредбом члана 82. став 5. ЗКП, прописано је да овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу одузети предмете наведене у ставу 1 тог члана (који се по кривичном закону имају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку), када поступају по члану 225. и 238. ЗКП.

Из списка предмета произилази да је спорну потврду о привремено одузетим предметима МУП-а РС – ПУ Ниш КУ 2357/10 од 05.10.2010. године, овлашћено службено лице – виши полицијски инспектор Д.Ј. сачинио на основу члана 82. тада важећег ЗКП, приликом предузимања радњи у складу са чланом 225. став 1. и 2. ЗКП, а поводом проналаска предмета (три новчанице од 50 евра) који могу послужити као доказ у кривичном поступку, а коју потврду је потписао без икаквих примедби окривљени З.Т.

Како је дакле, у конкретном случају потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног З.Т. сачињена сагласно цитираним одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку, то су по оцени овога суда неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да ова потврда представља доказ који није прибављен на законом прописан начин, те на коме се судска одлука не може заснивати.

Имајући у виду да је спорна потврда о одузетим предметима од окривљеног сачињена на основу одредаба чланова 82. став 1. и 2. ЗКП, те чланова 225. и 238. ЗКП, то су неосновани и наводи захтева у делу у којем се истиче да противно одредби члана 78. став 1. и 2. ЗКП окривљени није поучен да може да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресу, а обзиром да се члан 78. став 1. и 2. ЗКП односи на претресање стана и лица у смислу члана 77. ЗКП, а не на одузимање предмета у смислу одредбе члана 225, 238. став 1. и 82. став 1. ЗКП, нити су овом претресању морала присуствовати два пунолетна грађанина, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује да је правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, и с тим у вези истиче да је заснована на исказу сведока Д.Ј. (овлашћеног службеног лица) који није могао бити саслушан као сведок, имајући у виду одредбу члана 97. став 1. тачка 4. ЗКП којом је прописано

да се не може испитати као сведок овлашћено службено лице органа унутрашњих послова о садржају обавештења које је добило у смислу члана 226. и 235. став 2. ЗКП.

Ово стога што је сведок Д.Ј. саслушан на околности пријављивања кривичног дела од стране оштећеног П.Ђ., те на околности предузимања оперативно-тактичких мера и радњи предузетих у циљу откривања учиниоца предметног кривичног дела, а не о садржају обавештења прикупљених од грађана добијених у смислу члана 226. и 235. став 2. тада важећег ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, захтев браниоца окривљеног З.Т. – адвоката Б.Б., одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**